

Ondřej Vaculík

TRAMPOTY

PROBAČNÍHO SLUŽEBNÍČKA

Trampoty probačního služebníčka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Vaculík

Trampoty probačního služebníčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ondřej Vaculík

TRAMPOTY

PROBAČNÍHO SLUŽEBNÍČKA

Text © Ondřej Vaculík, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5101-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5337-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5346-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5337-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mojí milované rodině – jako důkaz,
že jsem ty hodiny u počítače
opravdu něco dělal!*

ČÁST I.

KAPITOLA 1

Pohár trpělivosti byl přeplněn. To bylo jasné Albertovi, a stejně tak i Katce. Po dnešním excesu Karlíka bylo na Albertovi jasné vidět, že jeho role otce v domácnosti musí skončit. Pokud tedy chce ještě pár let fungovat po fyzické, a zejména psychické stránce. Jestli tedy není už pozdě, pomyslela Katka při pohledu na třesoucí se ruku, kterou Albert držel svůj oblíbený kávový hrníček s obrázkem vysmátého sloníka, a jeho zřetelný tik v pravém oku. Ale proč hned myslet na nejhorší, pořád byl v záloze ještě Parkinson, napadlo ji.

Blba, který vymyslel výraz „rodičovská dovolená“, by si Albert přál osobně potkat. S čistým svědomím by ho nechal ubíčovat. A toho, který tuhle šílenost zavedl do praxe, by navíc ještě přinutil poslouchat aspoň hodinový záznam koncertu Michala Davida.

Rozhodně neměl pocit, že by se poslední roky nějak dovolenkoval. Vyženěný Karlík ho z počátku plnil naivní představou, že rodičovská péče nemusí být žádnou hrůzou, ale když se k tomu přidali ještě další potomci, navíc vlastní – což znamená, že minimálně z poloviny podědili všechny záporné vlastnosti (a to se prý všechny ty hrůzy ještě znásobují), pyšné

sebestředné představy o vlastní dokonalosti šly velmi rychle do kopru.

Když bylo Karlíkovi pět let, narodila se Markétka a za další dva roky poté Julča. Následné období se třemi dětmi, různého věku, a především zcela rozdílných povahových vlastností, ho stály možná dekádu života. Děti to byly krásné, rozkošné k zulíbání, jen krapet ujeté. A každé jiným způsobem.

Nejstarší Karlík se ze zdánlivě mírně opožděného chlapce přeměnil v učebnicového nerda. Číst se naučil jako poslední ze třídy, jakmile si však tuto dovednost osvojil, žádná encyklopedie před ním nezůstala dostatečně ukrytá. Bylo zábavné ho sledovat, jak zabořen do knížky, hltá popisky i fotografie, dělá si poznámky, překresluje obrázky a nahrává si do mobilu „užitečné“ zajímavosti o vesmíru, přírodě, historii nebo o autech. Trochu zpozorněli, když se k tomu přidaly encyklopedie o sýrech nebo sekačkách. Dodejme, že se tak dělo v době, kdy se jeho spolužáci ještě nestačili prokousat ani *Honzíkovou cestou*. Vrcholem nepochopitelnosti pro Alberta bylo, když si Karlík v devíti letech přes internet objednal knihu s názvem *Encyklopedie ruské duše* od Viktora Jerofejeva. Přestože se pravděpodobně jen nechal zmást názvem, tuto knihu opravdu přečetl. Přitom sám Albert, když se pokoušel pochopit, o čem tahle knížka má být, uvízl na absolutně srozumitelném extra lákavém úvodu, že se autor pokouší o extatické hledání kvintesence ruského člověka. Tehdy Alberta začaly přepadat určité obavy o budoucí vývoj Karlíka. S jakým povděkem poté přijal informaci, že si kluk ve škole objednal *Encyklopedii sexu*. Tomuto tématu sám aspoň vzdáleně rozuměl. To bylo vhodné, protože Karlík si lebedil nejen v nasávání informací, ale také v poučování svého okolí o všem novém, co se dozvěděl. K utrpení rodičů navíc vyžadoval také pozorné naslouchání, což si s oblibou následně ihned testoval zákeřnými otázkami. Často nečekanými, například když právě po přečtení *Encyklopedie*

sexu požádal po večeři sestry, aby opustily místnost, protože potřebuje s rodiči probrat určitá dospělácká témata. Následně s ustaranou tváří sdělil Katce s Albertem, že by s nimi rád probral sexuální prohrěšky prezidentů a jejich rodinných příslušníků. Devítiletý chlapec! Jak to u nerdů bývá, jeho encyklopedické znalosti se vyvíjely na úkor praktické dovednosti a sportovního nadání. V této oblasti mu příroda příliš nena dělila. Zatím se však kvůli tomuto nedostatku nijak netrápil.

U druhorozené Markétky zase šlo již od brzkých let sledovat neuvěřitelnou schopnost mást a ovládat všechny lidi ve svém okolí. Albert si musel přiznat, že v životě nepoznal nikoho, kdo by tak dokonale uměl kličkovat mezi vlastními průsery. Ty se na ni doslova lepily. A čím víc průserů, tím se současně zdokonalovala v umění stírat hranici mezi pravdou a totální fabulací. Všichni ji milovali, a nebylo divu – byla tak rozkošná a okouzlující, že snad ani nešlo vnímat, že si z nich dělala skutečně legraci. Všechno jí procházelo. Naposledy, jen tak ze zvědavosti, zarazila nůžky do elektrické zásuvky, čímž vyhodila pojistky v celé škole. Z prohrěšku, za který by si každý normální abnormál odnesl aspoň stížnost k rodičům nebo by zapříčinil infarkt paní ředitelky, dokázala Markétka vyjít bez poskvrny. Paní ředitelka událost dokonce uzavřela veřejnou pochvalou, že při svém nerozvážném počinu dokázala moudře uvažovat a použít nůžky s umělohmotným potahem rukojeti, a nejen tak nějaké obyčejné celokovové nůžky. Albert měl někdy pocit, že Markétka je převtělený Bart Simpson. Stejně jako Homerův klacek totiž nevyjde z průserů, ale každý ji zbožňuje.

Kdyby to byla pravda, kdo by se tak převtělil do Julči? Další princeznička k zulíbání s malinkatou vadou – chorobnou umanutostí. Čas od času došla Julča k nějaké představě, kdy ji nic na světě nepřesvědčilo o opaku, nepomohlo přesvědčování, vysvětlování, řvání, ani mírné škrcení. Pokud pak

nechcete skončit ve vězení za týrání dítěte, musíte akceptovat, že vaše dítě si nic jiného než právě oblíbenou sukýnku neoblékne nebo si ji rozhodně nesundá ani ve vaně. Před poslední rodinnou dovolenou zahlédla v televizi reklamu a ještě po celý čas rekreace všem ztrpčovala pobyt opakováním, že tady ona nechce být, nelíbí se jí to tu, že chce bydlet v tom hotelu Trivago, který v té lákavé televizní reklamě vypadal prostě božsky.

Podle Alberta již v určitých vlastnostech dokázala i v tak nízkém věku dosáhnout úrovně mnohých internetových superstar.

Tím zmíněným přetečením poháru trpělivosti se pro Alberta stal dnešní zážitek s Karlíkem. Již více jak týden byl v ložnici cítit odpudivý zátuch. Z počátku měl vzrůstající tendenci. Postupně se to zklidnilo, ale pořád šlo cítit nevábny odér. Albert s Katkou si rychle přivykli na každonoční předusínací obměnu klasického: „Dobrou noc“ na zcela jinou rutinu.

„To jsi byl ty?“

„Ne. A ty?“

„Ne, tak asi havran, dobrou.“

„Havran, dobrou.“

Důvod zneužití havrana se táhl od hloubavého vyjádření Karlíka, který si jednou při čtení naučné knihy o ptactvu uprdukl a nahlas pronesl: „Havran!“ Prý o tom ani nevěděl. „Jsem nucen se ohradit, neboť si ničeho podobného nejsem vědom, tudíž se to stát nemohlo,“ sebevědomě prohlásil.

Nicméně smrad v ložnici byl otravný a vedl oba rodiče k stále důkladnějším prohlídkám všemožných zákoutí v místnosti. K ničemu to však nevedlo, stejně jako výslechy dětí, které svorně popíraly svoji případnou roli. Až dnes ráno Albert našel prapůvod všech domnělých „havranů“. V šatní skříni za svým spodním prádlem narazil na uschlý tmavý rohlík. I jeho nepřiliš bystrá ranní mysl celkem rychle pochopila, že

v tomto případě pravděpodobně o rohlík nepůjde. Na základě nalezeného důkazu se Karlík odhodlal k přiznání autorství.

„Dopadla na mě velmi silná potřeba, a ani přes veškerou snahu jsem již nestihl doběhnout na záchod.“

„To chápu, ale proč jsi dal to hovínko do naší skříně?“

„Musím se doznat, že jsem se za toto selhání styděl a nepřál jsem si, abyste se o tom dozvěděli,“ vysvětloval Karlík se zamyšleným výrazem a pokračoval: „Tvoji skříň jsem zvolil vzhledem k tomu, že si zcela zřejmě nejméně často obměňuješ spodní prádlo, tudíž byla největší šance, že se tento můj exkrement vůbec nenajde. Bohužel jsem příliš přecenil polohu rozpadu. Napříště si to musím více nastudovat.“

Albert to už nijak nekomentoval. Jen si uvědomil, že dospěl k totální rezignaci a pevnému rozhodnutí – jeho role otce v domácnosti skončila, musí si jít odpočinout do práce!

KAPITOLA 2

Pomineme-li péči o děti, i tak Albert strávil posledních šest let poměrně aktivně. Úspěšný byl zejména v oblasti vzdělání. Do puntíku splnil svůj závazek a minulý rok mu byl slavnostně udělen titul Magistr v oboru Rekreatologie. Přesně řečeno, jednalo se o Řízení volnočasových aktivit a Albert byl na sebe pyšný. Co na tom, že si musel vzdělávání, vzhledem k ne zrovna vynikajícím výsledkům, o rok prodloužit, státnice zvládl až na druhý pokus a byl si stoprocentně jistý, že ani s tímto titulem není o nic chytřejší a o nic připravenější pro pracovní uplatnění, než býval. Ale koho to zajímá? Je fajn pocit zatrhávat v různých formulářích kolonku vzdělání VŠ, a ne VŠŽ, jako to občas činil doposud. Rád opustí soukmenovce ze skupiny Vysoké školy života. Tohle byl nepochybně úspěch. O to větší, že byl vlastně osamocený.

Další aktivity totiž směřoval právě k nalezení toho správného pracovního uplatnění v blízké budoucnosti. Původní plán měli s Katkou takový, že v jejich domečku, respektive jeho okolí, postupně vybudují jakousi zvířecí farmu. Albert zajistí denní provoz a Katka vše ohlídá po odborné stránce ze své pozice veterinářky. Nebýt tohoto skvělého nápadu, Albert

by nikdy nezjistil, že na péči o zvířátka se hodí asi jako Karlík na fotbalové hřiště.

V největším rozkvětu farmy, kterou Albert slavnostně pokřtil jako Farnost u kozího oka, chovali kočky, psy, slepice, kuřata, husy, kachny, králíky, kozy a ovce. Vize byla taková, že farma užitečně zaplní čas dětem i Albertovi, rodině zajistí maximální nezávislost na oficiálních potravinových řetězcích a v Albertovi vyvolá stejnou lásku, až posedlost, ke zvířátkům, jako tomu je u Katky. Ani jedno se nezdařilo.

Díky relativně očekávaným i naprosto nečekaným událostem s chovnou zvěří se soupiska miláčků kvapíkem zužovala. Dvě ovečky si Albert pojmenoval jako Marušku a Barušku a možná až nezdravě si je i oblíbil. Zjistil, že ho uklidňuje, když z toho dětského rambálu může za nimi zajít, sednout si k nim, sledovat je a poslouchat to jejich láskyplné „bééé“ a občas jim stejným způsobem i odpovídat. Ovce měli primárně na spasení trávy, což fungovalo báječně až do podzimu, kdy se ukázalo, že nemají vhodné podmínky na jejich přežívání. Proto Katka odvážně rozhodla, že živoucí sekačky vymění za grilované jehněčí. Albert to neuváženě odsouhlasil. Následná zabijačka, ač prováděná místním odborníkem, řezníkem Vrábelou, se stala Albertovým doživotním zlým snem. Už nikdy by nechtěl něco podobného zažít. Albert byl přítomen z vlastního velmi zbrklého rozhodnutí. Tedy jen do okamžiku, kdy Vrábela brousil jakési mačety, přičemž občas pohladil Marušku a Barušku, které ho za to doprovázely vyděšeným bečením, zřejmě již v předtuše nezvratné velmi krátké budoucnosti. Albert jen naprázdno polykal a cítil, jak mu rychle stoupá tlak. Poslední, co si pamatoval, byl pohled na sliny vytékající z pomlaskávajících úst Vrábely a jeho následná slova: „Tož ogare, tady si je jako zavěsíme. Někdo dává jako tu smrtící ránu, ale já rovnó říznu tu tepničku a nechám je vodkrváceť. Pak mně možeš pomocť s tó kožó, aby tam

nezostala ta masitá blána. Tož škoda, že to není beran, to bys mohl povečeřat aspoň pořádný kuliska, ha ha ha ha...” Na to Albert omdlel.

Poučení bylo jasné – nepojmenovávat si zvířátka a snažit se nepřekročit „zdravou“ hranici mezi chovatelem a chovnou zvěří. Že on sám ji v případě Marušky a Barušky překročil, si uvědomil při následné cestě autobusem, kdy se při pohledu z okna upřeně zahleděl na stádo pasoucích se ovcí u cesty. Až po chvíli si uvědomil, že na ně nejen nostalgicky zírá, ale dokonce začíná směrem k nim polohlasně vyluzovat tesklivé: „Bééé!“. Jakmile zaregistroval vyděšený pohled postarší paní na vedlejším sedadle, ve snaze zachránit situaci, začal předstírat, že předchozí zvuk byl zvonění jeho mobilu, přiložil si ho k uchu a začal do prázdna polohlasně rozebírat, co všechno má nakoupit v obchodě.

Ani kozy dlouho nepobyly. Který rozumný člověk by taky dobrovolně chodil každé ráno ve 4 hodiny dojit ty divně smradlavky? Mléko bylo pro celý ansámbl rodiny nepoživatelné kvůli typickému zápachu, který přehlušil snad jen vtíravý smrad kozla. Černý kozel jménem Satan byl navíc všechno, jen ne přítulné domácí zvíře. Nevynechal jedinou příležitost o pokus způsobit bolest. Ostatně, Albertovy koule by mohly povídat. A když už byl zmíněn konec Marušky a Barušky, bylo nutno konstatovat, že ani pro tyto účely se chovat kozy nevyplatí. O klobásy a vůbec kozí a skopové maso nebyl zájem, a že by ho oni sami doma zařazovali mezi oblíbené maso, to se taky nedalo říct. Vlastně jediné pozitivum v kozí historii by Albert našel v oplodňování koziček. Přesně řečeno, šlo tehdy o to, že Satan svou agresivitou pouze zastíral svoji nemožnost v jiné oblasti. Za oplodněním proto kozu odvezli do vedlejší vesnice. Katka to tenkrát popisovala jako velmi zvláštní okamžik, kdy musela přidržovat kozu a rozjetý kozel se při odpovědné práci z části opíral i o Katku. Asi to na ni

velmi zapůsobilo, protože pak následně zažili, aspoň podle Alberta, jednu z nejdivočejších nocí jejich manželství. Bylo to fajn, otázky směrem k prapůvodu té divokosti si Albert raději zakázal klást i v mysli, natož nahlas.

Postupně ubývala i další zvířata. Husám se vzpíral už pro nucení cpát jim do krku jakési nechutné šlejšky, ale posvěcení ke zrušení chovu tohoto druhu dala Katka až poté, kdy se jedna husa zachovala jako po intenzivním výcviku od Chucka Norrise. Jedním stylovým švihem křídla sejmula malou Julču a způsobila jí krátké bezvědomí.

Kachny, místo aby dle uzavřené pracovní smlouvy sbíraly slimáky, aktivně provozovaly erotické hrátky. Díky nim si Albert připomněl, že Karlík, ač dítě, je prostě poněkud někde jinde. To, když Albert sledoval se všemi dětmi kačeny a v dobré víře vyslovil svůj dojem:

„Dívejte, ty kačeny si hrají na hoňku!“

„Mám spíše pocit, že provádějí oplodnění,“ reagoval Karlík. Až v té chvíli si Albert uvědomil, že Karlík vyhodnotil situaci mnohem reálněji než on sám.

Králíkům se na farnosti evidentně nelíbilo, proto raději spáchali sebevraždu dobrovolným nakažením se myxomatózou. Ostatní králíci pro jistotu pochcípali v rychlém sledu. Ani v tomto chovu se už nepokračovalo. Přestože Albert by asi zrovna tady hlasoval pro obnovení. Rád by si ještě někdy zopakoval skvělou hru na domácí válku, kdy se všichni rozdělili na dva tábory, každý vyfasoval zmrzlého stáhnutého králíka jako dokonalou imitaci samopalů a hodinu se naháněli po zahradě, dokud králíci neroztáli a nezačali za sebou nechávat skutečnou krvavou stopu.

U kuřat zase rozhodly děti. Konkrétně Markétka, která nešťastnou náhodou při běhání po dvorku rozšlápla jedno rozkošné malé kuřátko tak dokonale, že ještě po týdně šlo na betonu rozpoznat zbytky mozečku. Kuřátko nestačilo ani

pípnout, zato Markétka ječela ještě dlouhou dobu a celá událost se ještě na hodně dlouhou dobu stala traumatem. Zejména když uviděla nějaké kuře. Nesvá byla i při zahlédnutí maskota pořadu Pomozte dětem. Katka musela dokonce vyřadit na dlouhou dobu kuřecí maso z domácího jídelníčku.

Krachující sen o farnosti z počátku Katka přisouvala jen a pouze Albertovi, že prostě ta zvířata nemá dostatečně rád, ona to vnitřně cítí a než aby byla někde nechtěná, radši chcípnou, jako ti králíci. Albertovi se to neposlouchalo lehce, zvláště když cítil, že na těch slovech něco může být.

Pomohla mu nakonec nečekaně sama Katka. To, když se jednou v noci probudila a ke svému zděšení zjistila, že na peřině, jen pár centimetrů od jejího obličeje, sedí netopýr. Zkušená veterinářka utrpěla zřejmě šok. Jak jinak lze pochopit, že mrštně vypálila z postele a při běhu na záchod hystericky ječela: „Kondor! Kondor!“

Zamknutá na záchodě, zcela opomněla, že by se také mohla zajímat o bezpečnost svých tří dětí i o tu Albertovu. Tomu naopak přes dveře zadala direktivní pokyn. „Musíš ho dostat ven! Nesmíš ho zabít!“

Rozespálý Albert se s netopýrem zavřel v pokoji a začal odvážný souboj. Vyděšené děti slyšely přes dveře divoký randál a hlavně vyřvávání takových slov, za jejichž vyslovení by ony samy dostaly nejmíň týden domácího vězení. Nakonec přišel otevřít s tím, že netopýr vyletěl oknem, takže mise byla úspěšně splněna.

Až po delším čase se přiznal, že za jeho nepřilíživě uspokojeným výrazem v obličeji nestály tehdy krvavé šrámy od bojovného netopýra, ale skutečnost, že netopýr sice opravdu vyletěl oknem, byl však evidentně natolik zmatený nebo v šoku, že vzápětí napálil do popelnice a ztuhlý zůstal ležet na chodníku. Albert ho ještě tu noc nenápadně odklidil do popelnice, aby na něho někdo z rodiny ráno nenarazil.

Tehdy se však Katka nějak vnitřně smířila s tím, že farmaření jim prostě není dáno. A Albert si tak mohl oficiálně hledat jinou pracovní aktivitu než péči o zvířectvo.

KAPITOLA 3

Albertovi bylo jasné, že ohledně pracovního místa nemůže počítat s tím, že by se manažeři firem z širokého okolí pouštěli do boje na život a na smrt o to, komu podepíše pracovní smlouvu. Jinak řečeno, vše je jen na jeho aktivitě a projevených schopnostech, tedy spíše vykrášlených schopnostech. Budiž mu k dobru, že od počátku aktivitou nešetřil a všemožné vize nejen nosil v hlavě, ale rovnou se je snažil zhmotnit.

První vize po Farnosti u kozího oka z myšlenky zvířecí farmy vycházela. Albert vybudoval na dvorečku „zvířecí kavárnu“. Měl představu, že si občerstvení rychle získá popularitu. Jasně viděl množství turistů a celých rodinek, jak cíleně, či jen na zastávku v rámci výletu, s nadšením obsazují vybudovaná posezení. Přesně řečeno, dopředu si rezervují místo, protože jinak narazit na volný stůl by byla riskantní hra na náhodu. Užil si i několik až extrémních představ, ve kterých se vrhal mezi dvě polooblečené krasavice, které spolu zápasily o poslední volné místo, a Albert se je snažil uklidnit, aby si přece jen navzájem nestrhly poslední zbytky spodního prádla a nevyvolaly tak veřejné pohoršení. Ta, co prohrála (samozřejmě ta hezčí), pak vděčně přivítala Albertův souhlas,

že může na chvíli spočinout na Albertově klíně. Moc pěkná představa.

S velkou pomocí dětí vybudovali zázemí a věřili, že prolitá krev přinese ovoce. Opravdu tam tekla krev. Manuálně negramotný Albert si pilkou uřízl kus prstu, tak to aspoň komentoval známým. Ve skutečnosti mu při broušení pily sjela ruka a krásně zajela do ostří. Nic vážného, i když krev tekla, to zase jo. Druhým zraněným byl další rodinný nešika, Karlík. Ten se soustředil především na udílení moudrých rad, jak by měli ostatní postupovat. Spíše než k práci se ho ostatní nenápadně pokoušeli zbavit. Jeho neutuchající dotazy lezly všem na nervy. Třeba ten, zda je používané dřevo „opatřeno ekologickým certifikátem FSC“, aby hned všem vysvětloval, že „jen tak budou mít jistotu, že bylo vytěženo z lesa, jenž byl obhospodařován šetrně k životnímu prostředí“. Nezbyvá než věřit, že kláda, která mu pak nešťastně upadla na nohu a donutila vyhledat ošetření, upadla opravdu nešťastnou náhodou.

Slibná představa zákazníků, juchajících mezi přítulnými zvířátky, vzala za své kvůli jedné drobnosti – žádní zákazníci se neobjevili. Kavárna bez lidí asi nikde dlouho nevydrží. Albert se tak raději této vize rychle vzdal s vnitřním uklidněním, že je to pořád lepší varianta, než kdyby přijela policie a vyšetřovala, která kachna se to pokusila znásilnit nějakého hosta.

Podobným krachem skončil i další pokus z oblasti podnikání. Albert se domluvil s kamarádem, který od otce dostal k dispozici kopcovitý pozemek s vlekem. Společně před zimou investovali mnoho sil i peněz, aby na zimu přilákali davy lyžařů. O návratnosti investice nebylo pochybností. Kdyby ovšem napadl sníh, což se v té zimě po více jak deseti letech nestalo. Nu což, poněkud nákladná životní lekce, že ne každý je stvořen býti úspěšným podnikatelem, druhým Tomášem Baťou.

Pak se Albert začal více soustředit na nabídky práce. Ptal se kamarádů, prohlížel internet a pročítal lokální tisk. Nabídek bylo relativně hodně. Jeho pud sebezáchovy však dopředu vyloučil ty, které vyžadovaly manuální činnost, čímž se okruh možností značně zúžil. Proto se Albert rozhodl zkusit i nabídky, kde bylo dopředu jasné, že úspěch byl v rovině bláhových nadějí, nebo byl v rozporu s jeho schopnostmi či vnitřními zásadami.

Příkladem byla pozice kulturního manažera v domě kultury. Stačilo pár otázek ředitelky zařízení, aby pochopila, že před ní stojí kulturní barbar, jenž byl naposledy v divadle na dětském představení Spejbla a Hurvínka, které navíc prospal, a vrcholem jeho beletristického počinu bylo přelouskání Harryho Pottera, kdy některé pasáže musel přeskočit, neboť ho až nadmíru dojímaly nebo vystrašily. Příležitost nedostal a možná to bylo dobře. Ostatně svoji nekulturní osobnost si měl uvědomit sám po nedávné zkušenosti z Vídně. Vlivem vyšší moci zvané Katka navštívil muzeum moderního umění. Vnímal to jako dosavadní vrchol jeho očekávaného kulturního rozvoje. Prozření se mu dostalo, když se uprostřed jinak prázdného velkého sálu vyčerpaně rozvalil na volnou židli pro načerpání další energie. Nechápatě pak sledoval místní ostrahu, která na něj naprosto bezdůvodně začala ječet. Ač němčinu neovládal, díky rozpoznatelným výrazům, jako „du barbarisch Schwein“, relativně rychle pochopil, že svým zadkem právě znesvětil jediný exponát v dané místnosti a jeden z nejvzácnějších celého muzea – unikátní kubistickou židli v hodnotě vyšší než slipy Michaela Jacksona i s odlitkem jeho ohanbí. Jeho definitivní rozloučení s vidinou sebe sama jako kulturního a kulturně vzdělaného člověka znamenal přesun do vedlejšího muzea, kam ho Katka lákala na jakousi výstavu naháčů, což by snad i přežil, ale podmínku vlastního obnažení už striktně odmítl. Zvláště, když se týkala jen mužské části návštěvníků, ženy si mohly ponechat spodní prádlo. Tak pak

ať kecají o nějaké rovnoprávnosti pohlaví! Přemýšlel o anonymním udání na nějakou genderovou komisi.

Další výzvou byl vstup do prodeje zdravé výživy. Aspoň tak mu to kamarád Pepan popsal. Ten dostal tip, kterému nešlo odolat, zase od jiného kamaráda.

„Ty vole, teďka jsou tím všechny baby posedlý. My jim jenom předvedem, jak to funguje a jak tím shodíš ty své kiliska, a ony z nás za chvíli udělají milionáře!“

Albert těm slibným představám dokonce začal i věřit. Už se viděl, jak kupuje celé rodině dovolenou někde na Maledivách nebo aspoň konečně zajistí dlouho odkládanou rekonstrukci garáže. Šel do toho. Zpětně si říkal, jak mohl vydržet už první setkání se svými potenciálními kolegy a nadřízenými až do konce. Těch indicií k prozření tam tehdy byla fůra. Asi padesátka lidí se sešla v konferenčním sále luxusního hotelu. Odhadoval, že tak třetina byli zaměstnanci společnosti a zbytek ve stejné pozici jako on.

Později pochopil, že vše bylo předem pečlivě naplánované a zaranžované. Velmi hlasitá rytmická hudba po celou dobu opožděného nástupu zástupců společnosti. Konferenciér, který se pomocí té hudby snažil vyvolat hlasité reakce a tleskání publika. Krátké proslovy „úspěšných“ pracovníků, kteří se podle svých slov během pár týdnů z nuly vyšvihli na stotisícové měsíční příjmy, přitom na Alberta působily, že by tihle týpci sotva zvládli do pěti napočítat. A na závěr úderný proslov velmi suverénního muže v obleku ověšeného zlatými sponami, vše evidentně v hodnotě vyšší než Albertovo auto. Ten nastínil, jak skvělý výrobek mají možnost nyní sami prodávat a že jen blázen by nevyužil takovou skvělou příležitost, která se objeví jen jednou za život, a nešel by s nimi do prodeje. Pak si vzal slovo opět slizký konferenciér.

„Takže teď víte, že jen lůzr, který chce do konce života zůstat lůzrem, by do toho s námi nešel. A my jsme připraveni

vám tu příležitost dát. Říct vám to tajemství k úspěchu a k bohatství. Chcete to?“

Albert s údivem sledoval lidi kolem sebe, jak vstávají ze židlí a nekontrolovatelně vykřikují, že ano, že chtějí. Tipoval, že taky patří ke skrytým zaměstnancům firmy a jen plní svoji roli dle scénáře. Ale určitě ne všichni, protože vedle něho stejně poskakoval a křičel i Pepan.

Konferenciér zatím pokračoval.

„Ale je to tajemství. A tajemství se jen tak někomu nedává. Ani vy byste jen tak někomu neprozradili svoje tajemství, že ne?“

„Nééé! Jasně, že né!“

Albert sledoval zapáleně řvoucího Pepana. Takové emoce u něho ještě neviděl. Nevěděl, jestli to v něm způsobuje spíš pocity euforie nebo děsu. Bylo ale jasné, že je svědkem nacvičeného a ve výsledku úspěšného scénáře.

Konferenciér zatím pokračoval.

„A my jsme připraveni vám to tajemství předat. Ale jen těm, kteří chtějí být úspěšní, bohatí. Těm, kteří chtějí být součástí našeho týmu. Vy tady můžete zůstat. Ale ti, kteří nechtějí úspěch, kteří o náš tým nestojí, ti si to tajemství nezaslouží. Jestli někdo takový mezi vámi opravdu je, prosím, hned teď se zvedněte a opusťte tento sál. Opravdu je někdo takový mezi námi?“

Zvedněte se v takové chvíli a za opovržlivého pohledu všech zúčastněných se staňte veřejnými vyvrheli. Albert tu odvalu našel a s ním ještě jeden starší pár. Když odcházeli, dokonce se ozval osamocený pískot a Albert měl dojem, že zaslechl i zamumlání čehosi, jako „hanba“ a „fuj“. Něco obdobného řekl i Pepan. Konferenciér pronesl k jejich odchodu zřejmě nějakou polohlasnou zesměšňující poznámku, protože se pár lidí v jeho okolí rozesmálo. Dav se však rychle zaměřil jiným směrem. Ještě přes dveře bylo slyšet, jak za zvuku písne

The Final Countdown začínají všichni hlasitě odpočítávat od desítky – zřejmě ke startu do jejich nového luxusního života.

Ač těžký a odvážný krok, byl to jeden z těch, kterých Albert nikdy v budoucnu nelitoval. A to navzdory tomu, že Pepan se v tomto oboru dokázal uplatnit. Několik let reprezentoval onu vyživovací společnost, pak předsedal k jedné společnosti finančního poradenství. Asi velká kariéra.

Ne, tohoto rozhodnutí Albert opravdu nelitoval. V této činnosti a mezi takovými kolegy by se necítil šťastný. Kde se ale cítit šťastný?

Albert se dostal do fáze, kdy ho nejenže napadaly nejšílenější nápady pracovních aktivit, ale dokonce příliš neváhal s jejich vyzkoušením. Nejprve se zúčastnil s Katkou sezení s jejím vzdáleným příbuzným, úspěšným ezoterikem Miroslavem, uměleckým jménem guru Krišan. Katka to setkání domluvila z čiré zvědavosti, chtěla se dozvědět něco o sobě. Měla za sebou určité tápání v otázce svého bytí a věřila, že díky Křišanoovi najde žádané odpovědi. Albert si načetl o ezoterice několik článků na internetu a rozhodl se Katku doprovodit. Motivací určitě nebyla potřeba náhledu do svého nitra – není nic příjemného zvracet z alkoholu, natož zvracet ze sebe sama. Trochu se nechal pobláznit vcelku lákavou představou zrození gurma Alberta. Už se viděl, jak masíruje nahaté krasavice, nekrasavice zase rozebírá v důvěrném rozhovoru, vždy dokáže vytáhnout ze šuplíku nějakou potřebnou legální drogu a bravurně dokáže s absolutně vážným výrazem v obličeji okouzlit vytasením slova „kundalini“ s ujištěním, že rozhodně nehodnotí jejich sexuální výkonost, ale mluví o hadí síle. A za to všechno bude brát víc peněz než automechanik.

Myšlenka to byla pěkná, ale když pak na vlastní oči viděl zabatikovaného Miroslava, a hlavně slyšel ty jeho „ekoezo“ žvásty, věděl, že na tohle prostě nemá. Měl dostatek slušnosti, aby ho rovnou neposlal do vzdálených smradlavých míst,

tak se alespoň spokojil s pouhými provokacemi. Takže na poznámku Křišana, že Katku významně ovlivňuje Uran, začal s vážným obličejem pobroukávat směrem k manželce, že si to s tím sousedem Uranem osobně vyříká, že už nějaký čas má podivné tušení z toho jejich jakoby neškodného vrkání. Bavilo ho vidět nejistého Křišana, jak skáče pohledem z Katky a na něj a začíná nezvládat nervový tik v oku.

Na další poznámku gurua, že naprosto nechápe půjčování oblečení, neboť noví nosiči si společně s oblečením na sebe dobrovolně přebírají i všechnu původní zápornou energii, včetně vnitřních nemocí, reagoval, že je velmi vděčný za tuto informaci, neboť nyní si už rozhodně přestane půjčovat Katčiny podprsenky. Zjevně vykolejený Křišan s vytřeštěným pohledem zablekotal něco ve smyslu, že je postojem Alberta potěšen, neboť vidí, že je na správné cestě ve svém procesu. Katka nato raději ukončila sezení a několik dní s Albertem nemluvila. Pokud se něco dozvěděla o tantrickém sexu, vyzkoušela to s Uranem. S Albertem rozhodně ne.

Říká se, že někdy je potřeba dopadnout až na úplné dno, aby se člověk konečně vzpamatoval a dokázal se nasměrovat tím správným směrem. V Albertově případě to bylo velmi krátké koketování s poslední pracovní nabídkou. Dle inzerátu se mělo jednat o telefonický průzkum s vysokými provizemi za každý vyplněný dotazník. V hnusné kanceláři hnusného baráku ho přivítal ještě hnusnější upocený tlustoch, samozvaný „generální ředitel společnosti“. V krátkém monologu mu velmi bohorovným tónem objasnil zodpovědnost a příležitost, kterou mu je ochoten nabídnout. Nedalo až takovou práci rychle pochopit, že ten tlustoprď nabízí telemarketing, navíc značně podezřelý. Zmíněný dotazník byl pouze falešnou záminkou. Albert měl postupně obtelefonovávat všechna čísla na ukrutně dlouhém seznamu, střídavě se představovat jako zdravotnická asociace, zdravotní institut nebo zdravotní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Trampoty probačního služebníčka. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.